Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

28. april 2022*

Indhold

Retsforskrifter . . . 3
WTO-retten . . . 3
EU-retten . . . 4
Tvistens baggrund . . . 6
Sagen for Retten og den appellerede dom . . . 7
Parternes påstande for Domstolen . . . 8
Om appellen . . . 8
Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3 . . . 8
Parternes argumentation . . . 8
– Første led . . . 9
– Andet led . . . 10
Domstolens bemærkninger . . . 10
Det andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 5 . . . 14
Parternes argumentation . . . 14
Domstolens bemærkninger . . . 15
Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 2 . . . 17
Parternes argumentation . . . 17
Domstolens bemærkninger . . . 17

* Processprog: engelsk

Sagsomkostninger 25

»Appel – dumping – gennemførelsesforordning (EU) 2015/1429 – import af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan – endelig antidumpingtold – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 2 – beregning af den normale værdi – beregning af produktionsomkostningerne – produktionstab – afslag på fradrag for værdien af genbrugsmetalskrot – fastsættelse af den normale værdi på grundlag af salget af samme vare bestemt til forbrug på eksportlandets hjemmemarked – udelukkelse af de salg, der er sket på eksportlandets hjemmemarked, fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi, når disse hjemmemarkedssalg vedrører varer, der er bestemt til eksport«

I sag C-79/20 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 14. februar 2020,

Yieh United Steel Corp., Kaohsiung City (Taiwan), ved avocat D. Luff,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen først ved J.-F. Brakeland, M. França og A. Demeneix, derefter ved J.-F. Brakeland og G. Luengo, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL, Luxembourg (Luxembourg), ved avocats J. Killick og G. Forwood samt dikigoros G. Papaconstantinou,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Prechal (refererende dommer), og dommerne J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl og M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. november 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Yieh United Steel Corp. (herefter »Yieh«) har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 3. december 2019, Yieh United Steel mod Kommissionen (T-607/15, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2019:831), hvorved Retten frifandt Kommissionen i det søgsmål, som Yieh havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/1429 af 26. august 2015 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT 2015, L 224, s. 10, herefter »den omtvistede forordning«).

Retsforskrifter

WTO-retten

2 Ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT 1994, L 336, s. 1), godkendte Rådet for Den Europæiske Union overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev undertegnet i Marrakesh den 15. april 1994, samt de aftaler, der er opført i bilag 1, 2 og 3 til denne overenskomst, iblandt hvilke indgår aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (EFT 1994, L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«).

3 Antidumpingaftalens artikel 2, der har overskriften »Konstatering af dumping«, fastsætter følgende:

»2.1. I denne aftale anses en vare for at være en dumpingvare, dvs. bragt i handelen i et andet land til en pris, der er lavere end varens normale pris, hvis eksportprisen på den vare, der udføres fra et land til et andet, er lavere end den tilsvarende pris for samme vare i normal handel, når den er bestemt til forbrug i eksportlandet.

2.2. Sælges samme vare ikke i normal handel på eksportlandets hjemmemarked, eller muliggør et sådant salg ikke en behørig sammenligning på grund af den særlige markedssituation eller det pågældende salgs ringe omfang på eksportlandets hjemmemarked […], fastlægges dumpingmargenen ved en sammenligning med den tilsvarende pris for samme vare ved udførsel til et velvalgt tredjeland, forudsat at denne pris er repræsentativ, eller med produktionsomkostningerne i oprindelseslandet med et rimeligt tillæg til dækning af salgs-og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste.

2.2.1. Salg af samme vare på eksportlandets hjemmemarked eller til et tredjeland til priser, der er lavere end produktionsomkostningerne (fast og variable) pr. enhed med et tillæg til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger kan anses for ikke at have fundet sted i normal handel i prismæssig henseende, og der kan kun ses bort herfra ved fastsættelsen af den normale værdi, hvis myndighederne […] fastslår, at sådanne salg har fundet sted i en længere periode […] i betydelige mængder […] og til priser, som ikke giver dækning for alle omkostninger inden for en rimelig periode. Hvis priser, som på salgstidspunktet er lavere end omkostningerne pr. enhed, er højere end de vejede gennemsnitlige omkostninger pr. enhed i undersøgelsesperioden, skal sådanne priser anses for at give dækning for omkostningerne inden for en rimelig periode.

2.2.1.1. Med henblik på stk. 2 beregnes omkostningerne normalt på grundlag af regnskabsbøger, der føres af den eksportør eller producent, der er omfattet af undersøgelsen, forudsat at sådanne regnskabsmæssige oplysninger er i overensstemmelse med almindeligt accepterede bogføringsprincipper i eksportlandet og på en rimelig måde afspejler de omkostninger, der er forbundet med produktion og salg af den pågældende vare. […]

[…]«

EU-retten

4 På tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede forordning var de bestemmelser, der regulerede Den Europæiske Unions vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, indeholdt i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 765/2012 af 13. juni 2012 (EUT 2012, L 237, s. 1) (herefter »grundforordningen«).

5 Grundforordningens artikel 1 med overskriften »Principper« bestemte i stk. 1 og 2 følgende:

»1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.

2. En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.«

6 Den nævnte forordnings artikel 2 med overskriften »Konstatering af dumping« havde følgende ordlyd:

»A. Normal værdi

1. Den normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet.

[…]

2. Salg af samme vare bestemt til forbrug på hjemmemarkedet anvendes normalt som grundlag for fastsættelsen af den normale værdi, hvis den solgte mængde udgør mindst 5% af salget af den pågældende vare til Fællesskabet. […]

3. Sælges samme vare ikke eller ikke i tilstrækkelige mængder i normal handel, eller muliggør et sådant salg ikke en behørig sammenligning på grund af den særlige markedssituation, fastsættes den normale værdi for samme vare på grundlag af produktionsomkostningerne i oprindelseslandet plus et rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste eller på grundlag af eksportpriserne ved salg i normal handel til et egnet tredjeland, forudsat at disse priser er repræsentative.

En særlig markedssituation for den pågældende vare, som omhandlet i første afsnit, kan anses for at være til stede, bl.a. når priserne er kunstigt lave, når der forekommer betydelig byttehandel, eller når der foreligger ikke-kommercielle forædlingsforanstaltninger.

4. Salg af samme vare på eksportlandets hjemmemarked eller eksportsalg til et tredjeland til priser, der er lavere end produktionsomkostningerne (faste og variable) pr. enhed med et beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, kan kun anses for ikke at have fundet sted i normal handel i prismæssig henseende, og der kan kun ses bort herfra ved fastsættelsen af den normale værdi, hvis det fastslås, at sådanne salg har fundet sted i en længere periode i betydelige mængder og til priser, som ikke giver dækning for alle omkostninger inden for en rimelig periode.

[…]

5. Omkostningerne beregnes normalt på grundlag af optegnelser, der føres af den part, som er omfattet af undersøgelsen, forudsat at sådanne optegnelser er i overensstemmelse med almindeligt anerkendte bogføringsprincipper i det pågældende land, og det påvises, at oplysningerne på en rimelig måde afspejler de omkostninger, der er forbundet med produktion og salg af den pågældende vare.

Hvis omkostninger forbundet med produktion og salg af den vare, der er omfattet af undersøgelsen, ikke er tilstrækkeligt afspejlet i den pågældende parts optegnelser, justeres eller fastsættes de på grundlag af de omkostninger, der bæres af andre producenter eller eksportører i samme land, eller, hvis sådanne oplysninger ikke foreligger eller ikke kan anvendes, på et andet rimeligt grundlag, herunder oplysninger fra andre repræsentative markeder.

En fordeling af omkostninger, der beror på en fast praksis, kan lægges til grund. Omkostninger fordeles i øvrigt på grundlag af omsætningen, medmindre en anden fremgangsmåde er mere berettiget. En passende regulering af omkostningsfordelingen foretages med hensyn til engangsomkostninger, som begunstiger den fremtidige og/eller nuværende produktion, medmindre der i omkostningsfordelingen i henhold til dette afsnit allerede er taget hensyn hertil.

[…]«

7 Grundforordningens artikel 6 med overskriften »Undersøgelse« bestemte i stk. 8 følgende:

»Undtagen under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 18, skal det i det omfang, det er muligt, sikres, at de oplysninger, som de berørte parter meddeler, og som lægges til grund for de afgørelser, der træffes, er korrekte.«

8 Denne forordnings artikel 10 med overskriften »Tilbagevirkende kraft« bestemte i stk. 4 følgende:

»Der kan opkræves endelig antidumpingtold på varer, der er overgået til fri omsætning højst 90 dage før den dato, på hvilken anvendelsen af midlertidige foranstaltninger trådte i kraft, men ikke tidligere end iværksættelsen af undersøgelsen, under forudsætning af, at indførslen er blevet registreret i henhold til artikel 14, stk. 5, at [Europa-]Kommissionen har givet de pågældende importører lejlighed til at fremsætte bemærkninger, og:

a) at der for den pågældende vare tidligere har fundet dumping sted gennem en længere periode, eller importøren havde kendskab til eller burde have haft kendskab til, at der fandt dumping sted, samt til omfanget af denne dumping og den påståede eller konstaterede skade […]

[…]«

Tvistens baggrund

9 Tvistens baggrund er sammenfattet som følger i den appellerede doms præmis 1-11:

»1 [Yieh] er et selskab med hjemsted i Taiwan, der bl.a. udøver virksomhed inden for fremstilling og distribution af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål (herefter »den pågældende vare«).

2 Ved fremstillingen af den pågældende vare anvender [Yieh] som råmaterialer varmvalsede bredbånd, der enten fremstilles af [selskabet] selv eller indkøbes hos Lianzhong Stainless Steel Co. Ltd […], et i Kina etableret selskab, der er forretningsmæssigt forbundet med [Yieh], og som fremstiller varmvalsede bredbånd. Den pågældende vare sælges af [Yieh] til kunder i [Unionen] og på [selskabets] hjemmemarked, som omfatter uafhængige producenter og distributører i efterfølgende led af den pågældende vare samt [selskabets] med [dette] forretningsmæssigt forbundne producent i et efterfølgende led, selskabet Yieh Mau.

3 Foranlediget af en klage indgivet […] af Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL (herefter »Eurofer«) offentliggjorde […] Kommissionen den 26. juni 2014 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af [den pågældende vare] med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan […] i henhold til [grundforordningen].

[…]

6 Den 24. marts 2015 vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2015/501 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT 2015, L 79, s. 23, herefter »den foreløbige forordning«). Ved den foreløbige forordning blev der indført en midlertidig antidumpingtold på 10,9% på den pågældende vare, som [Yieh] [fremstillede].

7 Ved skrivelse af 25. marts 2015 meddelte Kommissionen [Yieh] sine foreløbige konklusioner, idet den anførte de betragtninger og væsentlige omstændigheder, på grundlag af hvilke den havde besluttet at indføre en midlertidig antidumpingtold (herefter »de foreløbige konklusioner«).

8 I de foreløbige konklusioner behandlede Kommissionen bl.a. spørgsmålet om, hvorfor den afviste, at værdien af genanvendt skrot kunne fradrages i produktionsomkostningerne for den pågældende vare, og spørgsmålet om, hvorfor den ved fastsættelsen af den normale værdi ikke ville medregne en del af [Yiehs] salg i eksportlandet.

9 Den 20. april 2015 fremlagde [Yieh] sine bemærkninger til de foreløbige konklusioner.

10 Den 23. juni 2015 tilsendte Kommissionen [Yieh] sine endelige konklusioner. Den 3. juli 2015 fremlagde [Yieh] sine bemærkninger til disse konklusioner.

11 Den 26. august 2015 vedtog Kommissionen [den omtvistede forordning], hvorved den foreløbige forordning blev ændret, og der blev indført en antidumpingtold på 6,8% på importen i Unionen af den pågældende vare, der bl.a. blev fremstillet af [Yieh].«

10 Den omtvistede forordning har ikke været i kraft siden den 16. september 2021.

Sagen for Retten og den appellerede dom

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 27. oktober 2015 anlagde Yieh sag med påstand om annullation af den omtvistede forordning.

12 Til støtte for sit søgsmål fremsatte Yieh to anbringender vedrørende dels en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 5, samt magtfordrejning, dels en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2.

13 Med sit første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 5, samt magtfordrejning gjorde Yieh gældende, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder ved at afslå selskabets anmodning om, at værdien af genbrugsmetalskrot blev fradraget i produktionsomkostningerne for den pågældende vare.

14 Under dette anbringende foreholdt Yieh Kommissionen, at den havde tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 5, ved at nægte at tage hensyn til selskabets regnskabsoptegnelser og den fordelingsmetode, det havde anvendt for omkostningerne ved de tab af varmvalsede bredbånd, som var blevet konstateret under fremstillingen af den pågældende vare.

15 Som følge af denne tilsidesættelse drog Kommissionen den åbenbart fejlagtige konklusion, at Yieh ikke havde indregnet produktionstabet i forbindelse med varmvalsede bredbånd fuldt ud i produktionsomkostningerne for den pågældende vare, hvorfor det ligeledes var med urette, at Kommissionen følgelig nægtede at acceptere fradraget for værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for denne vare, hvilket kunstigt forøgede den normale værdi i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 3.

16 Endelig udgjorde dette afslag fra Kommissionen på at fradrage værdien af genbrugsmetalskrot ifølge Yieh magtfordrejning.

17 Med sit andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, gjorde Yieh gældende, at Kommissionen dels havde tilsidesat denne forordnings artikel 2, stk. 1, ved uden behørig begrundelse at afvise, i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi, at tage hensyn til de salg af den pågældende vare til selskabets uafhængige kunde i Taiwan, der havde fundet sted i normal handel, dels havde tilsidesat den nævnte forordnings artikel 2, stk. 2, ved at afvise de omhandlede salg alene med den begrundelse, at denne kunde havde eksporteret den pågældende vare efter disse salg, til trods for, at Kommissionen ikke havde påvist, at denne vare fra Yiehs side ikke var tiltænkt forbrug på hjemmemarkedet.

18 Ved kendelse af 20. juli 2016 gav formanden for Rettens Første Afdeling Eurofer tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

19 Ved den appellerede dom forkastede Retten Yiehs to anbringender og frifandt følgelig Kommissionen i det hele.

Parternes påstande for Domstolen

20 Yieh har med sin appel nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Søgsmålet i første instans tages til følge, og følgelig annulleres den omtvistede forordning, for så vidt som den vedrører Yieh.

– Kommissionen og intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne i sagen i første instans og i appelsagen.

21 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Yieh tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

22 Eurofer har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Subsidiært frifindes Kommissionen i søgsmålet i første instans.

– Mere subsidiært hjemvises sagen til Retten.

– Yieh tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder intervenientens, inklusive sagsomkostningerne i første instans.

Om appellen

23 Yieh har til støtte for sin appel fremsat tre anbringender, hvoraf det første støttes på en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, idet Retten med urette afslog at anvende denne bestemmelse, det andet støttes på en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 5, idet Retten ikke foretog en passende afvejning af Kommissionens behov for kontrol i forbindelse med sin undersøgelse og Yiehs interesser, og det tredje støttes på en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 2, idet at Retten fastslog, at Kommissionen kunne udelukke salg foretaget på eksportlandets hjemmemarked (herefter »hjemmemarkedssalg«) fra beregningen af den normale værdi uden at skulle påvise, at sælger havde en bestemt hensigt eller viden om den pågældende vares endelige eksport.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3

Parternes argumentation

24 Det første anbringende, der vedrører den appellerede doms præmis 60 og 61, er underinddelt i to led.

– *Første led*

25 Med det første anbringendes første led har Yieh kritiseret Retten for at have begået en åbenbar fejl ved fortolkningen af selskabets argument, der var støttet på grundforordningens artikel 2, stk. 3, hvilket førte den til med urette at afslå at anvende denne bestemmelse.

26 Den appellerede doms præmis 60 er således behæftet med en åbenbar fejl, fordi Retten deri krævede, at der skal fastslås en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 4, før der kan påberåbes en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 2, stk. 3.

27 Ifølge Yieh er grundforordningens artikel 2, stk. 4, således ikke relevant i den foreliggende sag.

28 Retten fandt i øvrigt fejlagtigt i samme præmis 60 i den appellerede dom, at den omstændighed, at den pågældende afsætning ikke var fortjenstgivende, var den eneste grund til, at Kommissionen beregnede den normale værdi.

29 Det følger imidlertid navnlig af 74. betragtning til den foreløbige forordning, dels at den normale værdi blev beregnet for de varetyper, for hvilke der var et utilstrækkeligt eller manglende salg, henholdsvis et manglende salg i normal handel, dels at Kommissionen ikke anvendte en beregnet normal værdi for de varetyper, for hvilke der blev konstateret ikke-fortjenstgivende salg, men snarere en vejet gennemsnitlig salgspris.

30 Yieh har endvidere bestridt udsagnet i den appellerede doms præmis 61 om, at »[Yieh] ikke inden for rammerne af den foreliggende sag [har] anfægtet den metode, Kommissionen anvendte ved fastsættelsen af den normale værdi som angivet i grundforordningens artikel 2, stk. 3«.

31 Yieh har således anført, at selskabet i punkt 44 i sin stævning for Retten udtrykkeligt anfægtede den metode til beregning af den normale værdi, som Kommissionen havde anvendt, fordi denne institution havde afslået at efterkomme selskabets anmodning om på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 3, at fradrage værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare.

32 Kommissionen har anført, at eftersom der ikke forelå tilstrækkeligt bevismateriale, havde den ikke andet valg end at afslå at fradrage værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare, idet den ikke var i stand til ud fra de kontrolundersøgelser, der kræves efter grundforordningens artikel 6, stk. 8, på pålidelig vis at fastslå, om de indberettede tab omfattede de påståede materialeudgifter, eller hvor stort fradraget for værdien af genbrugsmetalskrottet skulle være.

33 Kommissionen har endvidere anfægtet Yiehs fortolkning af den appellerede doms præmis 60 og 61.

34 Eurofer har gjort gældende, at det første anbringendes første led skal afvises fra realitetsbehandling, fordi Yiehs argument om den fejlagtige beregning af den normale værdi – således som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 61 – ikke blev fremført i første instans.

35 Eurofer har desuden fremhævet, at Yieh ikke har fremført nogen argumenter, der godtgør, at Retten begik en åbenbar fejl ved realitetsbehandlingen af dette argument. Denne sammenslutning har således anført, at Kommissionens nægtelse af at fradrage værdien af

genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare med henblik på beregningen af den normale værdi var begrundet i risikoen for et dobbelt fradrag og for en kunstig reduktion af omkostningerne.

– *Andet led*

36 Med det første anbringendes andet led har Yieh gjort gældende, at Retten med urette fandt, at grundforordningens artikel 2, stk. 3, ikke har en selvstændig karakter. I den appellerede doms præmis 60 gjorde Retten således konstateringen af en tilsidesættelse af denne bestemmelse betinget af, at der forinden var foretaget konstateringer i henhold til denne forordnings artikel 2, stk. 4, eller artikel 2, stk. 5.

37 En sådan afvisning af den selvstændige karakter af grundforordningens artikel 2, stk. 3, er imidlertid ikke alene i strid med WTO's beslutningspraksis vedrørende den tilsvarende bestemmelse i antidumpingaftalens artikel 2, stk. 2, men giver desuden ikke Yieh mulighed for alene at anfægte den beregningsmetode, som Kommissionen anvendte ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi.

38 Rækkevidden af Kommissionens behandling af spørgsmålet om fradraget for værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare skulle desuden være forskellig, alt efter om denne behandling skete inden for rammerne af grundforordningens artikel 2, stk. 3, eller inden for rammerne af denne forordnings artikel 2, stk. 4. Denne sidstnævnte bestemmelse var ikke relevant i den konkrete sag, da hjemmemarkedssalgene var rentable. Følgelig kan Kommissionens opgave inden for rammerne af grundforordningens artikel 2, stk. 3, ikke være identisk med opgaven i forbindelse med denne forordnings artikel 2, stk. 4, som antydet af Retten i den appellerede doms præmis 78-80.

39 Kommissionen og Eurofer har bestridt Yiehs fortolkning af den appellerede doms præmis 60. Retten fastslog ikke, at grundforordningens artikel 2, stk. 3, ikke er en selvstændig bestemmelse, men snarere at beregningen af den normale værdi var en følge af Kommissionens anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 4.

Domstolens bemærkninger

40 Med sit første anbringende, der vedrører den appellerede doms præmis 60 og 61, og som består af to led, der for en stor dels vedkommende er sammenfaldende, og som derfor kan behandles samlet, har Yieh kritiseret Retten for at have tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3.

41 Det skal i denne forbindelse fastslås, at de forskellige kritikpunkter, som Yieh under sit første anbringende har rettet mod den appellerede doms præmis 60 og 61, således som Kommissionen ligeledes har gjort gældende, i vidt omfang hviler på en fejlagtig læsning af disse præmisser. Eftersom Retten i de nævnte præmisser som svar på Yiehs særlige argumentation korrekt redegjorde for samspillet mellem bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 3, og bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 4 og 5, må det imidlertid fastslås, at disse præmisser ikke er behæftet med en retlig fejl.

42 I modsætning til, hvad Yieh har anført under sit første anbringendes første led, kan det nemlig ikke udledes af den appellerede doms præmis 60 og 61, at Retten heri »afslog at anvende« grundforordningens artikel 2, stk. 3.

43 I modsætning til, hvad Yieh har hævdet under sit første anbringendes andet led, kan det desuden heller ikke udledes af disse præmisser 60 og 61, at Retten fandt, at grundforordningens artikel 2, stk. 3, ikke har en »selvstændig karakter«, derved at den gjorde konstateringen af en tilsidesættelse af denne bestemmelse betinget af, at der forinden var foretaget konstateringer i henhold til denne forordnings artikel 2, stk. 4, eller artikel 2, stk. 5, som gjorde det muligt at konkludere, at de sidstnævnte bestemmelser var blevet tilsidesat, hvilket ifølge Yieh ikke gav dette selskab mulighed for alene at anfægte den beregningsmetode, som Kommissionen havde anvendt ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi, til trods for, at selskabet havde fremført et sådant kritikpunkt for Retten.

44 Det er i denne forbindelse vigtigt, at den appellerede doms præmis 60 og 61 placeres i den sammenhæng, hvori Retten undersøgte det første anbringende, nemlig – som det fremgår af den appellerede doms præmis 29, 48, 49 og 56 – i det væsentlige i forhold til Yiehs argumentation om, at Kommissionens afslag i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 5, på at fradrage værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare medførte en »kunstigt forøgelse« af den normale værdi i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 3, hvilket bevirkede en forøgelse af andelen af de varetyper, for hvilke den normale værdi var blevet beregnet på grundlag af salg til priser, som var lavere end produktionsomkostningerne.

45 I den appellerede doms præmis 52-55 henviste Retten imidlertid med rette til den retspraksis, der følger af dom af 1. oktober 2014, Rådet mod Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245), vedrørende samspillet mellem bl.a. bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 3, og bestemmelserne i samme forordnings artikel 2, stk. 4.

46 Hvad angår et tilfælde som det foreliggende viser dette samspil sig som følger.

47 Såfremt Kommissionen i forbindelse med sin undersøgelse konstaterer, at visse hjemmemarkedssalg ikke er fortjenstgivende, eftersom de er foretaget til priser, der er lavere end »produktionsomkostningerne« – dvs. produktionsomkostningerne (faste og variable) pr. enhed med et beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger – i en længere periode i betydelige mængder og til priser, som ikke giver dækning for alle omkostninger inden for en rimelig periode, anses disse salg for ikke at have fundet sted i »normal handel«, og de skal derfor udelukkes fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 4. I dette tilfælde fandt denne forordnings artikel 2, stk. 3, anvendelse, hvorefter der for de pågældende varetyper blev beregnet en anden normal værdi, kaldet »beregnet«, på grundlag af de nævnte produktionsomkostninger plus en rimelig fortjenstmargen.

48 I denne sammenhæng fastslog Retten i den appellerede doms præmis 60, at Kommissionens brug, i forhold til visse hjemmemarkedssalg, af en beregnet normal værdi ikke skyldtes, at der var blevet konstateret en »særlig markedssituation«, som beroede på, at priserne var »kunstigt lave« som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 3. Denne konstatering, der i det væsentlige er af faktisk karakter, er ikke blevet anfægtet af Yieh under appelsagen.

49 Det skal bemærkes, at Retten i samme præmis 60, netop for så vidt angår det i nærværende doms præmis 47 nævnte samspil, med rette udtalte, at denne brug af en beregnet normal værdi »er en direkte følge« af Kommissionens konstatering af, at visse hjemmemarkedssalg blev foretaget til priser, der var lavere end produktionsomkostningerne som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 4, første afsnit, »efter at den havde afvist det af sagsøgeren fremsatte krav om fradrag for skrot«.

50 Som det bekræftes i den appellerede doms præmis 56, foretog Retten i den appellerede doms præmis 60 en faktisk konstatering, nemlig at Kommissionens anvendelse efter grundforordningens artikel 2, stk. 3, af en beregnet normal værdi for en »mindre del« af hjemmemarkedssalgene i det konkrete tilfælde fulgte direkte af den omstændighed, at disse hjemmemarkedssalg – efter Kommissionens afslag på Yiehs anmodning om fradrag for værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare – blev anset for at være blevet foretaget til priser, der var lavere end produktionsomkostningerne som omhandlet i den nævnte forordnings artikel 2, stk. 4, hvorimod disse hjemmemarkedssalg ville have været fortjenstgivende og derfor ikke ville være blevet udelukket efter denne sidstnævnte bestemmelse, hvis Kommissionen havde efterkommet denne anmodning om fradrag og følgelig havde reduceret disse produktionsomkostninger i et omfang svarende til de krævede beløb, og dermed havde reduceret den normale værdi.

51 Denne faktiske konstatering kan, for så vidt som den kun vedrører et »antal af [Yieh] angivne handler«, i modsætning til, hvad Yieh har anført, ikke fortolkes således, at en normal værdi kun ville være blevet beregnet i tilfælde af ikke-fortjenstgivende salg. Der er således ingen modstrid mellem den appellerede doms præmis 60 og 74. betragtning til den foreløbige forordning, hvori det angives, at der ligeledes er blevet anvendt en beregnet værdi i tilfælde af utilstrækkelige hjemmemarkedssalg som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 2.

52 Når Yieh med sit første anbringende har anfægtet denne samme faktiske konstatering, skal det indledningsvis anføres, for det første, at det følger af artikel 256, stk. 1, TEUF og af artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at en appel er begrænset til retsspørgsmål. Det er alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder og bevismaterialet. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og bevismaterialet er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og bevismaterialet er blevet urigtigt gengivet (jf. i denne retning dom af 26.9.2018, Philips og Philips France mod Kommissionen, C-98/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:774, præmis 40, og af 11.11.2021, Autostrada Wielkopolska mod Kommissionen og Polen, C-933/19 P, EU:C:2021:905, præmis 92 og 93 og den deri nævnte retspraksis).

53 En appellant skal desuden, når denne gør gældende, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder eller beviserne urigtigt, i henhold til artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement præcist angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet, og påvise de fejl i undersøgelsen, der efter appellantens opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse. Det følger i øvrigt af fast retspraksis, at en urigtig gengivelse skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 11.11.2021, Autostrada Wielkopolska mod Kommissionen og Polen, C-933/19 P, EU:C:2021:905, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).

54 Domstolen har heraf udledt, at den ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af disse faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de gældende processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Rettens

vurdering heraf udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre oplysningerne er gengivet urigtigt (dom af 2.6.2016, Photo USA Electronic Graphic mod Rådet, C-31/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:390, præmis 51 og deri nævnte retspraksis).

55 For det andet skal det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske og politiske situationer, som de skal undersøge (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

56 Det følger ligeledes af fast retspraksis, at domstolsprøvelsen af disse vide skønsbeføjelser skal begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

57 Som Retten anførte i den appellerede doms præmis 68, omfatter denne begrænsede domstolsprøvelse bl.a. valget mellem forskellige metoder til beregning af dumpingmargenen og fastsættelsen af en vares normale værdi.

58 Domstolen har også gentagne gange fastslået, at Rettens kontrol af det bevismateriale, som EU-institutionerne støtter deres konstateringer på, ikke udgør en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som erstatter disse institutioners bedømmelse. Denne kontrol griber ikke ind i de nævnte institutioners vide skønsbeføjelser på det handelspolitiske område, men begrænser sig til at efterprøve, om disse elementer er af en sådan art, at de understøtter institutionernes konklusioner. Det tilkommer derfor Retten ikke blot at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

59 Henset til denne retspraksis kan Rettens faktiske konstatering i den appellerede doms præmis 60 kun anfægtes, hvis det godtgøres, at konstateringens indholdsmæssige unøjagtighed følger af de sagsakter, der blev fremlagt for Retten. I den foreliggende sag har Yieh imidlertid ikke godtgjort, at dette er tilfældet.

60 Yieh har endvidere hverken påstået eller ført bevis for, at Retten gengav de faktiske omstændigheder forkert i forbindelse med bedømmelsen af disse.

61 Dette selskab har heller ikke godtgjort, at Retten kan kritiseres for at have undladt at fastslå, at Kommissionen ifølge den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 56, foretog et åbenbart urigtigt skøn vedrørende disse faktiske omstændigheder.

62 Det fremgår i øvrigt ikke af 74. betragtning til den foreløbige forordning, at Kommissionen som hævdet af Yieh ikke anvendte en beregnet normal værdi for de varetyper, for hvilke der blev konstateret ikke-fortjenstgivende salg, men snarere en vejet gennemsnitlig salgspris. I denne betragtning angives det således blot, at der ligeledes blev anvendt en beregnet normal værdi, idet »der ikke fandtes salg som led i normal handel«.

63 Endelig, og i modsætning til det af Yieh anførte, undersøgte Retten rent faktisk i den appellerede doms præmis 61 selskabets argument om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3.

64 I denne præmis udledte Retten således af udelukkelsen i den omtvistede forordning af visse hjemmemarkedssalg fra fastsættelsen af den normale værdi, fordi de efter grundforordningens artikel 2, stk. 4, var ikke-fortjenstgivende, at »[d]et kan […] under alle omstændigheder ikke fastslås med henblik på en annullation af den [omtvistede] forordning, at der foreligger en tilsidesættelse af [denne forordnings] artikel 2, stk. 3, for så vidt angår de i bestemmelsen angivne forskellige situationer, hvor den for undersøgelsen ansvarlige myndighed skal konstruere den normale værdi af den eksporterende producents vare, uden hensyn til, om det er fastslået, at forordningens artikel 2, stk. 4, er blevet tilsidesat«. Retten tilføjede, at »[Yieh] har derudover ikke inden for rammerne af den foreliggende sag [i første instans] anfægtet den metode, Kommissionen anvendte ved fastsættelsen af den normale værdi som angivet i grundforordningens artikel 2, stk. 3«.

65 Selv om Retten ikke i den appellerede doms præmis 61 konkluderede, at kritikpunktet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, skulle forkastes, blev denne forkastelse klart angivet i denne doms præmis 111, efter at Retten i samme doms præmis 62-110 foretog en udtømmende undersøgelse og forkastede kritikpunktet om en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 2, stk. 5.

66 Henset til de ovenfor anførte betragtninger må det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 5

Parternes argumentation

67 Med sit andet anbringende har Yieh gjort gældende, at Retten ikke foretog en passende afvejning af selskabets interesser og Kommissionens behov for kontrol i forbindelse med sin undersøgelse, hvilket udgjorde en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 5.

68 Retten anerkendte imidlertid selv – i overensstemmelse med bilag II til antidumpingaftalen og den hermed forbundne beslutningspraksis – nødvendigheden af en sådan balance mellem Kommissionens kontrolbehov og Yiehs rettigheder i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 5.

69 I den foreliggende sag lod Retten ifølge Yieh afvejningen falde ud til fordel for Kommissionens behov for kontrol, idet den konkluderede, at Kommissionen på grund af betydningen af spørgsmålet om rentabiliteten af hjemmemarkedssalget i forbindelse med antidumpingundersøgelsen med rette kunne indhente meget præcise oplysninger om Yiehs omkostninger, og at denne institution med rette havde kunnet se bort fra den metode til bogføring af omkostningerne, som Yieh anvendte til at bogføre tabet ved produktionen af metalskrot.

70 I øvrigt forkastede Retten i den appellerede doms præmis 94 argumentet om, at indsamlingen af præcise data om mængden af varmvalsede bredbånd havde medført en uforholdsmæssig stor arbejdsbyrde for Yieh, hvorved Retten undlod at foretage en faktuel bedømmelse af denne arbejdsbyrde og at afveje denne byrde i forhold til de behov, der knyttede sig til undersøgelsen.

71 Kommissionen og Eurofer har bestridt, at visse af Yiehs argumenter til støtte for selskabets andet anbringende kan antages til realitetsbehandling, og har gjort gældende, at dette anbringende under alle omstændigheder er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

72 Yieh har med sit andet anbringende kritiseret den undersøgelse, som Retten foretog i den appellerede doms præmis 69-111 af selskabets anbringende, der gik på en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 5, og som var rettet mod Kommissionens afslag på at efterkomme selskabets anmodning om at fradrage en bestemt værdi af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare.

73 Yieh har i denne forbindelse for det første kritiseret Retten for, at den ikke foretog en passende afvejning af dette selskabs interesser og Kommissionens behov for kontrol i forbindelse med sin undersøgelse, hvilket udgør en tilsidesættelse af den nævnte bestemmelse.

74 Yieh har for det andet gjort gældende, at Retten, da den i den appellerede doms præmis 94 forkastede selskabets argument om, at det havde medført en uforholdsmæssig stor arbejdsbyrde for dette at indsamle data om den nøjagtige mængde varmvalsede bredbånd, der blev købt for netop at fremstille den pågældende vare, undlod at foretage en faktuel bedømmelse af denne arbejdsbyrde og at afveje denne byrde i forhold til de behov, der knyttede sig til undersøgelsen.

75 Det skal i denne forbindelse indledningsvis fastslås, at dette andet anbringende, med undtagelse af den appellerede doms præmis 94, ikke vedrører nogen særlig præmis i den nævnte dom.

76 Ifølge Domstolens faste praksis følger det imidlertid af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, af artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og af procesreglementets artikel 168, stk. 1, litra d), at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, og de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. I denne henseende kræves det i procesreglementets artikel 169, stk. 2, at de retlige anbringender og argumenter, der gøres gældende, skal angive præcist, hvilke præmisser i Rettens afgørelse der anfægtes (dom af 28.2.2018, mobile.de mod EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

77 Overholdelsen af dette sidstnævnte krav er så meget desto vigtigere i den foreliggende sag, som det omhandlede anbringende potentielt vedrører en bred helhed af bedømmelser, der i det væsentlige er af faktisk karakter, som blev foretaget på grundlag af bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 5, og som er indeholdt i den appellerede doms præmis 69-111 som led i en udførlig argumentation.

78 Det følger heraf, at det andet anbringende skal afvises, for så vidt som det ikke vedrører nogen anden præmis i den appellerede dom end dennes præmis 94.

79 For så vidt som dette andet anbringende vedrører denne præmis 94, fremgår det dernæst af selve ordlyden af denne præmis, at Retten heri behandlede og dernæst forkastede det argument, som Yieh havde fremført som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten såvel som under retsmødet, hvorefter indhentningen af oplysninger om den nøjagtige mængde varmvalsede bredbånd, der blev købt for netop at fremstille den pågældende vare, dels ville have medført en uforholdsmæssig stor arbejdsbyrde, og at Yieh dels med rette kunne lægge til grund, at disse oplysninger ikke længere var nødvendige, fordi Kommissionen ikke insisterede herpå.

80 I denne henseende fastslog Retten i den nævnte præmis 94, dels at Kommissionen ikke på noget tidspunkt havde givet udtryk for, at den ville give afkald på de nævnte oplysninger, dels at Yieh ikke udviste den omhu at forhøre sig hos Kommissionen om, hvorvidt det kunne bekræftes, at den som antaget havde givet afkald på de ønskede oplysninger. Retten tilføjede ligeledes i samme præmis 94, at Kommissionen med rette havde anført, at den ikke havde ændret den nævnte anmodning om oplysninger i sit supplerende spørgeskema udarbejdet efter kontrolbesøget, eftersom dette skema kun vedrørte eksportsalgene og ikke havde nogen betydning for den omhandlede anmodning.

81 Den appellerede doms præmis 94 skal desuden forstås i sammenhæng med den udførlige argumentation, der er anført i denne doms præmis 69-111, hvori Retten fremhævede, at Kommissionen ifølge Rettens vurdering af beviserne ikke kunne kritiseres for at have afslået anmodningen om fradrag for værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare, eftersom Kommissionen ikke var i stand til at efterprøve rigtigheden af dette fradrag, da der ikke forelå fuldstændige og pålidelige oplysninger om den mængde varmvalsede bredbånd, der var blevet købt til fremstilling af den pågældende vare, hvilke oplysninger Kommissionen dog havde udbedt sig.

82 I den appellerede doms præmis 105 sammenfattede Retten sin vurdering af Yiehs forskellige argumenter, der tog sigte på at anfægte Kommissionens afslag på at efterkomme selskabets anmodning om fradrag for værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare, idet Retten fremhævede, at selv om Yieh rent faktisk havde afgivet visse supplerende oplysninger, selv efter kontrolbesøget på stedet og efter vedtagelsen af den foreløbige forordning, var selskabet til gengæld aldrig fremkommet med oplysninger om den nøjagtige mængde varmvalsede bredbånd, der var blevet forbrugt ved fremstillingen af den pågældende vare, som Kommissionen kunne anse for uundværlige for udførelsen af sin kontrolopgave, navnlig fordi anmodningen om fradrag for værdien af genbrugsmetalskrot i produktionsomkostningerne for den pågældende vare var knyttet til den mængde varmvalsede bredbånd, der var blevet forbrugt ved fremstillingen af den pågældende vare.

83 Disse forskellige vurderinger af i det væsentlige faktisk karakter, som Retten foretog, herunder i den appellerede doms præmis 94, kan imidlertid ikke anfægtes af Yieh på grundlag af et kritikpunkt om en angiveligt utilstrækkelig afvejning af de foreliggende interesser.

84 Som anført i nærværende doms præmis 52 er Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder er blevet urigtigt gengivet.

85 Da Yieh i nærværende sag imidlertid ikke har godtgjort, at der foreligger en sådan urigtig gengivelse, kan dette selskabs anbringende om, at Retten i den appellerede doms præmis 94 foretog en utilstrækkelig afvejning af de foreliggende interesser, ikke antages til realitetsbehandling under appelsagen.

86 På baggrund af det ovenstående skal det andet anbringende afvises fra realitetsbehandling i sin helhed.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 2

Parternes argumentation

87 Med sit tredje anbringende har Yieh gjort gældende, at Retten tilsidesatte grundforordningens artikel 2, stk. 2, ved i det væsentlige i den appellerede doms præmis 129-135 at fastslå, at Kommissionen med henblik på fastsættelsen af den normale værdi kunne undlade at tage hensyn til hjemmemarkedssalget med den begrundelse, at de omhandlede varer ikke var bestemt til forbrug på dette marked, men var bestemt til eksport, uden at denne institution var forpligtet til at godtgøre, at den eksporterende producent på salgstidspunktet havde en hensigt eller en specifik viden om dette bestemmelsessted.

88 For det første har Yieh bestridt, at den analyse af de forskellige sprogversioner af grundforordningens artikel 2, stk. 2, der blev foretaget i den appellerede doms præmis 129 og 130, kan bekræfte Rettens konklusion om, at denne bestemmelse ikke pålægger Kommissionen at bevise, at den eksporterende producent på salgstidspunktet havde viden eller hensigt om de pågældende varers endelige bestemmelsessted.

89 For det andet har Yieh gjort indsigelse imod den sammenhængs- og formålsfortolkning af grundforordningen, som Retten anlagde i den appellerede doms præmis 132 og 135. Selskabet er af den opfattelse, at selv om det følger af grundforordningen, at dumpingen, skaden og omgåelsen, som omhandlet i denne forordning, kan fastslås uafhængigt af den eksporterende producents hensigt, forholder det sig ikke desto mindre således, at der er et subjektivt element i anvendelsen af en antidumpingforanstaltning, da der er tale om at pålægge en sanktion for en »illoyal« adfærd fra de pågældende eksporterende producenters side. I øvrigt pålægger andre bestemmelser i grundforordningen og andre handelsbeskyttelsesinstrumenter, navnlig »antisubsidiereglerne«, den undersøgelsesansvarlige myndighed at efterprøve de eksporterende producenters subjektive kendskab og hensigt.

90 For det tredje var Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 134 en cirkelslutning, der bestod i at konkludere, at såfremt det var nødvendigt at bevise, at sælgeren på salgstidspunktet havde hensigt eller faktisk viden om den pågældende vares endelige bestemmelsessted, ville dette være ensbetydende med at tillade, at der med henblik på fastsættelsen af den normale værdi blev taget hensyn til priser for eksporterede varer, der kunne fordreje den normale værdi.

91 Kommissionen og Eurofer har bestridt Yiehs argumenter og gjort gældende, at det tredje anbringende skal forkastes, eftersom Rettens analyse ikke er behæftet med nogen retlig fejl.

Domstolens bemærkninger

92 Indledningsvis skal det anføres, at det følger af den regel, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 1, ifølge hvilken »[d]en normale værdi […] normalt [fastsættes] på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet«, og af den regel, der er fastsat i denne forordnings artikel 2, stk. 2, ifølge hvilken »[s]alg af samme vare bestemt til forbrug på hjemmemarkedet […] normalt [anvendes] som grundlag for fastsættelsen

af den normale værdi«, at der med henblik på fastsættelsen af den normale værdi ikke tages hensyn til hjemmemarkedssalg, når de af disse salg omfattede varer ikke er bestemt til forbrug på dette marked, men til et andet formål, såsom at blive eksporteret.

93 Spørgsmålet er derfor, om udtrykket »bestemt til forbrug« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 2, som hævdet af Yieh indebærer et subjektivt element.

94 Ifølge den »subjektive« tilgang, som Yieh har gjort gældende som led i sit tredje anbringende, skal dette udtryk forstås således, at hjemmemarkedssalg kun kan udelukkes fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi, hvis Kommissionen godtgør, at sælgeren på tidspunktet for hjemmemarkedssalgenes indgåelse havde til hensigt, at den pågældende vare senere skulle eksporteres, eller at sælgeren havde et faktisk kendskab til denne eksport.

95 Ifølge den »objektive« tilgang, som Retten i det væsentlige anlagde i den appellerede doms præmis 136-142, er det for at kunne udelukke visse hjemmemarkedssalg fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi, omvendt tilstrækkeligt, at Kommissionen råder over tilstrækkeligt med objektive beviser, som godtgør, at de pågældende salg reelt er eksportsalg.

96 I denne forbindelse valgte Retten i den appellerede doms præmis 128 og 129 korrekt det udgangspunkt for sin argumentation, at den engelske sprogversion af grundforordningens artikel 2, stk. 2, for så vidt som den indeholder ordene »*intended for consumption*«, er formuleret således, at den kan antyde, at sælgerens hensigt er det relevante kriterium, hvilket synes at kunne tale for den subjektive tilgang, der er nævnt i nærværende doms præmis 94. Det kan tilføjes, at den svenske sprogversion, for så vidt som den anvender begrebet »avsedd«, i denne henseende svarer til den engelske sprogversion, som anvender ordet »intended«.

97 Derimod taler det snarere for den objektive tilgang, der er nævnt i nærværende doms præmis 95, at der i størstedelen af sprogversionerne – navnlig i de otte versioner, herunder den franske sprogversion, hvortil Retten henviste, og hvortil kan føjes den portugisiske og den rumænske sprogversion, som henholdsvis anvender ordene »*destinado*« og »*destinat*« – anvendes begreber, der henviser til varens bestemmelsessted og ikke eller ikke nødvendigvis til den eksporterende producents hensigt eller kendskab.

98 I denne henseende, og som generaladvokaten har anført i punkt 51 i forslaget til afgørelse, betyder udtrykket »bestemt til forbrug på hjemmemarkedet«, der anvendes i grundforordningens artikel 2, stk. 2, ifølge dets sædvanlige betydning, at de varer, der er omfattet af disse salg, skal være »tildelt«, »forbeholdt« eller »rettet« mod forbrug på hjemmemarkedet, for at salg i eksportlandet kan medregnes i det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi.

99 Når der foreligger sådanne uoverensstemmelser mellem forskellige sprogversioner af grundforordningens artikel 2, stk. 2, navnlig hvad angår udtrykket »bestemt til forbrug«, skal denne bestemmelse ifølge Domstolens faste praksis fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i (jf. i denne retning dom af 29.4.2021, Banco de Portugal m.fl., C-504/19, EU:C:2021:335, præmis 41).

100 Der skal derfor ske en undersøgelse af de forskellige sammenhængs- og formålsbestemte forhold, som Retten i den appellerede doms præmis 130-135 fremførte til støtte for en objektiv fortolkning af udtrykket »bestemt til forbrug«, som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 2, og som Yieh for nogens vedkommende har kritiseret.

101 Det skal dog indledningsvis bemærkes, at det forhold, at de internationale aftaler, som Unionen har indgået, har forrang frem for den afledte EU-ret, ifølge fast retspraksis medfører, at sidstnævnte så vidt muligt skal fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler (jf. bl.a. dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

102 Domstolen har i øvrigt allerede henvist til en række rapporter fra et WTO-panel eller fra WTO's appelorgan til støtte for sin fortolkning af aftalebestemmelser, der indgår i bilaget til overenskomsten om oprettelse af WTO, som blev undertegnet i Marrakesh den 15. april 1994 (jf. bl.a. dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

103 Når dette er præciseret, skal det for det første fastslås – således som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 130 – at antidumpingaftalens artikel 2.1, hvis ordlyd svarer til ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 2, på de tre officielle sprog i WTO's sekretariat anvender udtrykkene henholdsvis »destined for consumption« på engelsk, »destiné à la consommation« på fransk og »destinado al consumo« på spansk.

104 For det andet var det ligeledes med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 131 i det væsentlige fastslog, at selv om beviset for den eksporterende producents hensigt eller faktiske kendskab til den pågældende vares senere eksport er tilstrækkeligt til at konkludere, at salget ikke kan kvalificeres som salg bestemt til forbrug på hjemmemarkedet og derfor ikke kan medregnes i det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi, kan det ikke heraf udledes, at den eksporterende producents manglende faktiske kendskab til, at den pågældende vare er bestemt til eksport, nødvendigvis fører til, at det pågældende salg skal anses for at være bestemt til forbrug på hjemmemarkedet, og at det derfor skal medregnes i det nævnte beregningsgrundlag, selv om denne vare har været genstand for eksport.

105 I modsætning til den subjektive tilgang, som Yieh har forfægtet, udgør beviset for den eksporterende producents hensigt eller faktiske kendskab på salgstidspunktet til den efterfølgende eksport af den pågældende vare således ikke en betingelse, der nødvendigvis skal være opfyldt, for at Kommissionen kan udelukke det pågældende salg fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi.

106 Som det nærmere bestemt fremgår af den appellerede doms præmis 131, kan den af Yieh fremførte subjektive tilgang ikke i denne sammenhæng støttes på den blotte bemærkning, som WTO-panelet afgav i fodnote 339 i sin rapport af 16. november 2007, der blev udarbejdet i forbindelse med tvisten »De Europæiske Fællesskaber – Antidumpingforanstaltning over for opdrættet laks med oprindelse i Norge« (WT/DS 337/R), ifølge hvilken det forholdt sig således, at når en producent solgte en vare til en eksportør eller en uafhængig handelsvirksomhed »og var vidende om, at denne vare vil[le] blive eksporteret«, kunne dette salg ikke kvalificeres som salg bestemt til forbrug på hjemmemarkedet.

107 Som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 43 i forslaget til afgørelse, fremgår det ganske vist af denne bemærkning, at den eksporterende producents faktiske kendskab til, at den pågældende vare er bestemt til eksport, ikke er uden relevans for anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 2, eftersom dette kendskab i sig selv nødvendigvis må føre til, at den pågældende afsætning udelukkes fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi.

108 Som generaladvokaten ligeledes i det væsentlige har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse, kan det imidlertid ikke udledes af en sådan bemærkning, der har en enkeltstående og faktisk karakter, at beviset for et sådant faktisk kendskab til eksporten af den omhandlede vare er en betingelse, der i hvert enkelt tilfælde skal være opfyldt, for at den undersøgelsesansvarlige myndighed er forpligtet til at udelukke et salg fra afgrænsningen af det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi, fordi den pågældende vare er bestemt til eksport.

109 For det tredje, og som Retten med føje bemærkede i den appellerede doms præmis 132, kræver begreberne »dumping«, »skade« og »omgåelse«, således som defineret i grundforordningen, at en række objektive betingelser er opfyldt, der som udgangspunkt er uafhængige af, om den erhvervsdrivende nærer en hensigt eller har en specifik viden.

110 Hvad navnlig angår beregningen af dumpingmargenen henviser grundforordningens artikel 2, stk. 2, om fastsættelsen af den normale værdi, ligesom denne forordnings artikel 2, stk. 8, om fastsættelse af eksportprisen, på ingen måde til den pågældendes kendskab til den omhandlede vares bestemmelsessted.

111 Selv om det – som anført af Yieh og fastslået af Retten i den appellerede doms præmis 132 – er rigtigt, at grundforordningens artikel 10, stk. 4, rummede et kriterium af subjektiv karakter derved, at en pålæggelse af antidumpingtold med tilbagevirkende kraft nødvendiggjorde, at »importøren havde kendskab til eller burde have haft kendskab til, at der fandt dumping sted, samt til omfanget af denne dumping og den påståede eller konstaterede skade«, er der, som Kommissionen med rette har anført, snarere tale om en undtagelse, som udtrykkeligt er fastsat i grundforordningen, og som bekræfter en antidumpingundersøgelses objektive karakter.

112 Under alle omstændigheder kræver selv denne bestemmelse ikke nødvendigvis et faktisk kendskab hos den eksporterende producent, idet den tillige finder anvendelse, når importøren »burde have haft kendskab« til de der nævnte forhold, og bestemmelsen understøtter derfor ikke det subjektive synspunkt, som Yieh har gjort gældende.

113 I modsætning til, hvad Yieh har gjort gældende, kan den subjektive fortolkning, som selskabet har gjort gældende, i øvrigt heller ikke støttes på den omstændighed, at Kommissionen er forpligtet til at tage hensyn til den individuelle adfærd hos de eksportører, der samarbejder i undersøgelsen.

114 Selv om nødvendigheden af en individuel vurdering for hver enkelt eksporterende producent af dumpingimporten bl.a. har til følge, at der skal beregnes en individuel dumpingmargen for hver enkelt eksportør – forudsat, at denne har samarbejdet i undersøgelsen – indebærer dette nemlig ikke, at denne import skal vurderes på et subjektivt grundlag.

115 For det fjerde var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 133 fastslog, at en fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 2, hvorefter det ikke er nødvendigt at søge en hensigt eller et specifikt eller faktisk kendskab hos sælgeren med hensyn til det endelige bestemmelsessted for den pågældende vare, ligeledes er i overensstemmelse med formålet med en antidumpingundersøgelse.

116 Formålet med en antidumpingundersøgelse er nemlig i det væsentlige at sikre, at Kommissionen, på grundlag af de samarbejdende virksomheders besvarelser af antidumpingspørgeskemaet, eventuelle kontrolundersøgelser på stedet og de berørte parters bemærkninger, på objektiv vis kan godtgøre en flerhed af forhold, inden den kan pålægge en antidumpingtold, navnlig forekomsten af dumping efter at have fastsat den normale værdi af den pågældende vare i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2.

117 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 134, ville dette formål imidlertid risikere at blive bragt i fare, hvis Kommissionen som hævdet af Yieh systematisk skulle godtgøre, at sælgeren nærede en hensigt eller havde en specifik eller faktisk viden om den pågældende vares endelige bestemmelsessted.

118 I praksis ville der nemlig ofte være en risiko for, at det ville vise sig at være umuligt at føre et sådant bevis, hvilket i sidste ende ville være ensbetydende med at tillade, at der ved fastsættelsen af den normale værdi efter grundforordningens artikel 2 blev taget hensyn til priser for eksporterede varer, der kunne fordreje og undergrave den korrekte fastsættelse af denne normale værdi.

119 I modsætning til det af Yieh anførte kan det ræsonnement, som Retten således foretog i den appellerede doms præmis 134, ikke anses for at være cirkulært.

120 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den fortolkning af grundforordningen, som Yieh har forfægtet, i praksis risikerer at gøre det vanskeligt eller endog umuligt at gennemføre en antidumpingundersøgelse effektivt.

121 En analyse af formålet med grundforordningens artikel 2, stk. 2, bekræfter i øvrigt også, at en subjektiv fortolkning af bestemmelsens udtryk »bestemt til forbrug«, således som Yieh har gjort gældende, ikke kan tiltrædes.

122 Grundforordningens artikel 2, stk. 2, har nemlig til formål at sikre, at en vares normale værdi svarer bedst muligt til den normale pris for samme vare på eksportlandets hjemmemarked. Såfremt et salg finder sted på vilkår og betingelser, der ikke er i overensstemmelse med den handelspraksis, der gælder for salg af de samme varer på dette marked på det tidspunkt, der er relevant for konstateringen af, om der foreligger antidumping, udgør salget imidlertid ikke et passende grundlag for at fastlægge den normal værdi for samme vare på det nævnte marked (jf. i denne retning dom af 1.10.2014, Rådet mod Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 28).

123 For det femte og endelig fastslog Retten med føje i den appellerede doms præmis 135, at en fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 2, hvorefter det ikke er nødvendigt at søge en hensigt eller et specifikt eller faktisk kendskab hos sælgeren med hensyn til det endelige bestemmelsessted for den pågældende vare, er forenelig med de principper om forudsigelighed og retssikkerhed, som Yieh havde påberåbt sig, hvorimod den subjektive fortolkning, som Yieh havde forfægtet, kræver bevis for, at der foreligger et subjektivt element, der i praksis risikerer at vise sig vanskeligt eller endog umuligt at føre, således som anført i nærværende doms præmis 120.

124 Når dette er sagt, indebærer en tilgang, der er baseret på en rent objektiv fortolkning af begrebet »salg af samme vare bestemt til forbrug på hjemmemarkedet [i eksportlandet]«, som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 2, at det blotte bevis for, at en erhvervsdrivende i et efterfølgende led i distributionskæden på et givent tidspunkt efter den eksporterende producents oprindelige salg af de pågældende varer på hjemmemarkedet har eksporteret disse varer, er tilstrækkeligt til, at Kommissionen kan konkludere, at disse varer på tidspunktet for deres oprindelige salg var »bestemt« til eksport, og at de derfor – som anført af Retten i den appellerede doms præmis 143 – »i realiteten var eksportsalg«, som følgelig skulle udelukkes fra det beregningsgrundlag, der brugtes til fastsættelsen af den normale værdi.

125 Da en sådan rent objektiv fortolkning ikke tillægger det nogen betydning, om der består en forbindelse mellem kendetegnene ved den eksporterende producents oprindelige salg – herunder først og fremmest prisen – og den senere eksport via den eksporterende producents kunde eller en anden erhvervsdrivende i et efterfølgende led i distributionskæden for den pågældende vare, fører denne fortolkning imidlertid som anført af Yieh til, at principperne om forudsigelighed og retssikkerhed ikke fuldt ud overholdes, eftersom denne fortolkning giver Kommissionen mulighed for at pålægge antidumpingtold uafhængigt af den eksporterende producents prispolitik og forpligter denne producent til at stå til regnskab for sine uafhængige køberes forretningspolitik, som producenten som hovedregel ikke er i stand til at kontrollere.

126 Selv om der af de grunde, der er anført i nærværende doms præmis 103-123, ikke kan anlægges en rent subjektiv fortolkning af begrebet »salg af samme vare bestemt til forbrug på hjemmemarkedet [i eksportlandet]«, som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 2, følger det imidlertid ikke heraf, at der nødvendigvis skal anlægges en rent objektiv fortolkning af dette begreb.

127 Med henblik på bl.a. at sikre, at principperne om forudsigelighed og retssikkerhed overholdes fuldt ud, skal begrebet »salg af samme vare bestemt til forbrug på hjemmemarkedet [i eksportlandet]«, som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 2, nemlig fortolkes således, at Kommissionen, således som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 58 i forslaget til afgørelse, kun kan udelukke et hjemmemarkedssalg fra det beregningsgrundlag, der bruges til fastsættelsen af den normale værdi, hvis den godtgør, at der er en objektiv forbindelse mellem dette salg og den omstændighed, at den pågældende vare er bestemt til andet end forbrug på hjemmemarkedet.

128 Som generaladvokaten ligeledes har anført i samme punkt 58 i forslaget til afgørelse, er en sådan fortolkning af denne bestemmelse ligeledes nødvendig på grund af bestemmelsens formål, der, som anført i nærværende doms præmis 122, er at sikre, at en vares normale værdi svarer bedst muligt til den normale pris for samme vare på eksportlandets hjemmemarked.

129 Det følger heraf, at Kommissionen kun kan udelukke et salg fra det beregningsgrundlag, der danner grundlag for fastsættelsen af den normale værdi, under henvisning til eksporten af den pågældende vare, hvis den godtgør, at det følger af de objektive omstændigheder omkring dette salg – herunder først og fremmest prisen – at de varer, der er omfattet af dette salg, er bestemt til andet end forbrug på eksportlandets hjemmemarked, såsom eksport.

130 Hvis Kommissionen har godtgjort, at der foreligger sådanne omstændigheder, der er knyttet til det oprindelige salg, kan det således lægges til grund, at den pågældende eksporterende producent på tidspunktet for indgåelsen af salget med rimelighed burde have vidst, at den pågældende vare efter al sandsynlighed var endeligt bestemt til eksport og ikke til forbrug på eksportlandets hjemmemarked.

131 Et sådant kendskab med karakter af »tilregnelse« – som er et begreb, hvor det skal fremhæves, at dets karakter grundlæggende adskiller sig fra begrebet hensigt eller faktisk kendskab – kan f.eks. udledes af objektivt bevismateriale, der godtgør, at eksportøren har solgt de pågældende varer på grundlag af sin eksportprisliste, eller at den producerende eksportør vidste eller med rimelighed burde have vidst, at dennes kunde udelukkende eller hovedsageligt var aktiv i eksporthandelen med de pågældende varer.

132 Som generaladvokaten har anført i punkt 53 i forslaget til afgørelse, er det derfor fuldt ud tænkeligt, at der, uafhængigt af beviset for, at den producerende eksportør har hensigt eller faktisk viden om, at de omhandlede produkter er bestemt til eksport, ud fra visse objektive forhold vedrørende salgene eller den køber, som erhverver disse produkter, kan drages den konklusion, at disse varer er bestemt til – dvs. »tildelt« eller »rettet« mod – eksport.

133 Dette er netop tilfældet i den foreliggende sag, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 136-142, hvori Retten undersøgte den præcise tilgang, som Kommissionen anlagde i den omtvistede forordning, og som foranledigede den til at udelukke de salg på 120 000 ton af den pågældende vare, som Yieh havde foretaget på Taiwan til sin uafhængige kunde, fra det beregningsgrundlag, der blev brugt til fastsættelsen af den normale værdi.

134 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 136, havde Kommissionen nemlig i den foreløbige forordning oprindeligt anlagt en »konservativ« tilgang, der bestod i at udelukke samtlige Yiehs salg af den pågældende vare til visse forhandlere i Taiwan fra dette beregningsgrundlag.

135 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 137, erstattede Kommissionen imidlertid efterfølgende, således som den anførte i 59. betragtning til den omtvistede forordning, denne »generelle« tilgang med en tilgang, der bestod i kun at udelukke de hjemmemarkedssalg, i forhold til hvilke den rådede over »tilstrækkelige objektive beviser for, at der reelt havde været tale om eksport«, fra det beregningsgrundlag, der blev brugt til fastsættelsen af den normale værdi. Derimod fremgår det, ifølge denne præmis 137 i den appellerede dom, af denne samme 59. betragtning til den omtvistede forordning, at »subjektive elementer såsom den eksporterende producents hensigt eller viden eller mangel på viden ikke spillede nogen rolle i Kommissionens objektive vurdering i modsætning til eksportorienterede rabatter, der bl.a. blev anvendt som relevant bevis«.

136 Som Retten nærmere bestemt anførte i den appellerede doms præmis 138 og 140 med henvisning til 64. betragtning til den foreløbige forordning, afslørede Kommissionens undersøgelse i denne sidstnævnte henseende, at et betydeligt antal salg, som Yieh havde angivet som hjemmemarkedssalg, i det foreliggende tilfælde havde været genstand for en eksportrabat, der havde til formål at give forhandlerne et incitament til at eksportere de pågældende varer, efter at de var blevet forarbejdet, hvilket højst indebar mindre processer, uden at den vare, som dette resulterede i, blev ændret så meget, at den ikke længere var omfattet af definitionen af den pågældende vare.

137 I den appellerede doms præmis 141 tilføjede Retten bl.a., at det fremgik af sagsakterne, at den nævnte rabat eksempelvis vedrørte 40% af Yiehs salg til selskabets største kunde i Taiwan i december 2013.

138 I den appellerede doms præmis 142 fremhævede Retten desuden, at der, som det fremgår af 59. betragtning til den omtvistede forordning, var blevet indsamlet »andre objektive beviser for faktisk eksport af solgte varer, der var blevet angivet som salg på hjemmemarkedet«.

139 Navnlig bemærkede Retten i den nævnte præmis 142, at undersøgelsen havde vist, at Yiehs største kunde i Taiwan »kun havde solgt en ubetydelig mængde af den pågældende vare på hjemmemarkedet« i eksportlandet, hvoraf det, som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 68 i forslaget til afgørelse, kan udledes, at denne kunde hovedsageligt var aktiv inden for sektoren for eksport af den pågældende vare, hvilket Yieh ikke med rimelighed kunne være uvidende om.

140 Retten konkluderede heraf i den appellerede doms præmis 143, at Yieh ikke havde påvist, at Kommissionen havde begået en retlig fejl eller gjort sig skyldig i en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder ved at nægte at tage Yiehs salg til dennes uafhængige kunde i betragtning ved fastsættelsen af den normale værdi med den begrundelse, at der var »objektive beviser for, at dette salg i realiteten var eksportsalg – hvilket navnlig er tilfældet, når det påvises, at en del af det pågældende salg er omfattet af en eksportrabatordning som den af [Yieh] anvendte – og derfor havde fundet sted til lavere priser end prisen for den pågældende vare, når denne var bestemt til forbrug på hjemmemarkedet, idet de nævnte priser fremmede eksporten af den pågældende vare«.

141 Henset til den fortolkning af begrebet »salg af samme vare bestemt til forbrug på hjemmemarkedet [i eksportlandet]«, som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 2, der er anlagt i nærværende doms præmis 129, skal det i denne forbindelse fastslås, at den omstændighed, at en del af Yiehs hjemmemarkedssalg har været genstand for et eksportrabatsystem, udgør en objektiv omstændighed ved disse salg og navnlig vedrører prisen for disse salg, hvoraf det følger, at de varer, der var omfattet af disse salg, var bestemt til eksport og ikke til forbrug på hjemmemarkedet.

142 I overensstemmelse med det, der fremgår af nærværende doms præmis 130, burde Yieh derfor på tidspunktet for indgåelsen af disse samme salg med rimelighed have vidst, at den pågældende vare med al sandsynlighed var endeligt bestemt til eksport og ikke til forbrug på eksportlandets hjemmemarked.

143 Henset til nærværende doms præmis 129 og 130 følger det ligeledes af den objektive omstændighed, der er anført i den appellerede doms præmis 142, og som er påpeget i nærværende doms præmis 139, dvs. at Yiehs største kunde i Taiwan hovedsageligt var aktiv inden for sektoren for eksport af den pågældende vare, at Yiehs salg til denne kunde som hovedregel vedrørte varer, der var bestemt til eksport og ikke til forbrug på hjemmemarkedet, og at Yieh derfor på tidspunktet for indgåelsen af de pågældende salg med rimelighed burde have vidst, hvad den pågældende vare var endeligt bestemt til, nemlig med al sandsynlighed eksport.

144 Følgelig begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 144 fastslog, at »Kommissionen […] lovligt og uden at gøre sig skyldig i en åbenbart urigtig vurdering [kunne] udelukke det omhandlede salg fra [det beregningsgrundlag, der blev brugt til] fastsættelsen af den normale værdi i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2«.

145 Henset til det ovenstående skal det tredje anbringende forkastes, og dermed skal appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

146 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, når en appel ikke tages til følge. Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, ligeledes finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

147 Da Kommissionen og Eurofer har nedlagt påstand om, at Yieh tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da Yieh har tabt sagen, bør det pålægges dette selskab at bære sine egne omkostninger og at betale Kommissionens og Eurofers omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Yieh United Steel Corp. bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Kommissionen og Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL.

Underskrifter